

MIRISI NAŠI SVAGDAŠNJI

Ivana Latković

Pučko otvoreno učilište Pouka,

ivana.latkovic@pouka.hr

Ulazim u poslovnu zgradu u kojoj prvi kat zauzima učilište za obrazovanje odraslih u kojem radim i odmah pri ulasku zapljusne me miris netom popušene cigarete, izmiješan s intenzivnim parfemom nekoga tko je neposredno prije mene prošao tim prostorom.

Unesena u svoje misli samo krajičkom oka primijetim dvojicu mladića ispred sebe koji su također ušli u zgradu i tek mi privuku pažnju kada je jedan od njih rekao dovoljno glasno da ga i ja čujem: „Evo, osjećaš li kako miriši po bolnici?“ I drugi samo uzdahne i kaže: „Da, miris bolnice!“ Udahnem dublje i uz onaj miris cigarete i parfema u pozadini osjetim i notu mirisa kave, ali bolnice nikako. Svima nam je poznat specifičan miris bolnice i u većini ljudi izaziva neku nelagodu jer taj miris povezujemo s bolesti i našim sudbinama koje su u rukama liječnika tako da mi je njihov komentar u najmanju ruku bio čudan i nerazumljiv. Oni krenu na prvi kat jednim stepenicama, ja drugim i tako nam se raziđu putevi i čim uđem u svoj ured zaboravim taj tren na njih dvojicu.

Ne prođe par minuta i kolegica me zamoli ukoliko bih mogla primiti na razgovor dvojicu mladića potencijalnih polaznika jer joj djeluju neodlučno i zbunjeno. Naravno, prihvatim i u moj ured ulaze ona dvojica mladića s mog ulaska u zgradu kojima prostor učilišta i ne samo učilišta nego i cijela zgrada u kojoj se nalazi učilište miriši na bolnicu. Sjednu preko puta mene zbunjeni, govore isprekidano i jedva saznajem od njih da trebaju prekvalifikaciju jer trenutno rade na poslovima za koje se nisu školovali u redovnom svom sustavu obrazovanja. Dobivaju sve potrebne informacije, ali i dalje djeluju zbunjeno, daleko i odlučne prespavati noć te obećaju ako se odluče na upis da će doći sutra. Rukujem se s njihovim znojnim hladnim dlanovima ne baš sigurna da ću ih ikada više vidjeti iako sam upotrijebila svo svoje umijeće andragoškog djelatnika u pristupu odrasloj osobi koja je kročila prag obrazovne ustanove za obrazovanje odraslih.

Sljedećeg dana dolaze kasno oko sedam na večer na upis i razgovor počinjem pitanjem kako to njima zgrada miriši na bolnicu i odakle im ta asocijacija. I tek tada su postali rječitiji i opušteniji pokušavajući mi objasniti da isto kako se osjećaju kad idu liječniku u bolnicu istu tu nelagodu, strah i odbojnost osjećaju pri ulasku u školu i pred profesorom ili bilo kime tko ima bilo kakve veze sa školom i učenjem. Pristaju se upisati pod uvjetom da im budem nit poveznica sa svima ostalima jer osjećaju neko povjerenje, a radi se o dvojici tridesetogodišnjaka koji imaju svoje obitelji, posao, ali preći prag škole je trauma s kojom se ne nose.

Priča ima sretan kraj. Završili su potrebno obrazovanje i nakon položenog završnog ispita mirisom svježeg pečene janjetine iz vlastitog uzgoja zamirisali su cijelu zgradu jer kako su rekli imaju osjećaj kao da su se ponovno rodili, a rođenje je potrebno proslaviti.

Oni su otišli, ali ostao je njihov pečat u svima nama jer su nas podsjetili da svi mi koji radimo u sustavu obrazovanja odraslih smo poput liječnika koji ponekad odlučuju o ljudskim sudbinama i da je ponekad na početku potpuno sporedan i popis predmeta i profesora, i nastavni plan i program, i raspored, i način izvođenja nastave, već je jedino

bitno da čovjek koji je prešao prag obrazovne ustanove se vrati i drugi put bez straha da će mu se nešto loše dogoditi ili da se neće osjećati dobro jer iznad svih zakona, propisa, pravilnika on se za početak uz našu pomoć mora izboriti sam sa sobom i tim mirisom bolnice koji osjeti kada uđe liječniku, odnosno profesoru u učionicu.